

Borovik i Jošava - između jave i sna

KAO I PRETHODNIH LJETA I OVOG KOLOVOZA POŠAO SAM PUT SLAVONIJE NA GODIŠNJI OPORAVAK I RESTAURACIJU DUŠE I NERVOG SISTEMA (MANJE TIJELA, JER ONO JE TAMO IZLOŽENO SLATKOJ AGRESIJI), ALI OVAJ PUT POSVE SÂM I TOTALNO NEOPTEREĆEN VELIKIM RIBAMA KOJE PLIVAJU VODAMA ĐAKOVŠTINE...

proletjelo je tih deset dana kao kratak popodnevni san... Još uvijek je u noćnicama živ miris šume Borovika koji se miješa s mirisom velike i moćne jezerske vode, svježih tragovi bezbrojnih uboda komaraca, ogrebotine, poremećen bioritam i lagano pulsiranje u sljepoočnicama s galerijom slika koje me nanovo vraćaju u drugačiji, bajkovit svijet smješten negdje na granici jave i sna.

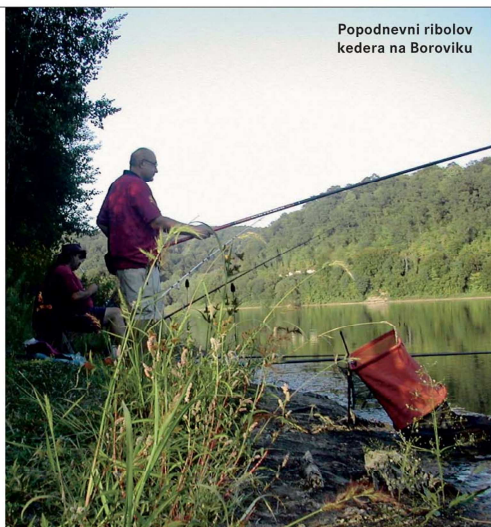
Godišnji oporavak

Kao i prethodnih ljeta i ovog kolovoza pošao sam put Slavonije na godišnji oporavak i restauraciju duše i nervnog sistema (manje tijela, jer ono je tamo izloženo slatkoj agresiji), ali ovaj put posve sâm i totalno neopterećen velikim ribama koje plivaju vodama Đakovštine. I pored nerazumijevanja svih kojima sam to spomenuo, moja odluka da sa sobom ponesem samo lagani pribor, poput

feedera, matchera, bolognesa i direktaša, bila je konačna. A pored štapova, rola i sitnog pribora, najveći teret činila mi je, zapravo, pozamašna količina hrane za primamljivanje koje nije smjelo usfaliti. Naravno da sam ponio čitav spektar Browningovih hrana, uključujući i aditive, paste, dipove, pelete i tomu slično, jer teško da postoje bolji poligoni za testiranje takvih stvari od Jošave i Borovika. A s Grgom, starim prijateljem koji me već mjesecima nestrpljivo iščekuje, unaprijed sam se dogovorio da nećemo robovati ni mjestu ni vremenu, nego ležerno i polako, onako slavonski, već prema želji i htjenju... Možemo se seliti svaki dan, a možemo i cijelo vrijeme ostati na istom mjestu. U kratkom izvješću s voda, Grgo, koji inače uglavnom lovi smuđeve (na postavu, naravno, uz lagani gemiš), kaže da su nedavno fino krenuli i na Jošavi i na Boroviku, ali da uspjeh u ribolovu ponajviše ovisi o aktivno-

sti pastata (cvergla, op. aut.). Što su pastati noću aktivniji, a ovdje su mnogobrojni i ima ih doista povelikih, keder na udici ima manje šanse da dočeka griz smuđa. Prosječna težina ulovljenih smuđeva je oko dva kilograma, ali nađu se i trojke, četvorke, pa i poneki veći... Posljednjih tjedan dana na Boroviku su dobro primali i somovi, većinom između deset i dvadeset kila. Kako ih love s kederom postavljenim na površini pastati ne predstavljaju opasnost, no priličan problem je svakog većeg soma izvući iz potopljenog granja kojeg je Borovik prepun, što je poznato svakom tko je za ovaj riblji raj samo i čuo. Ne pomažu tu ni jaki štapovi, moćne role (počeli su koristiti i multiplikatore), debeli najloni... Mjestimičnu prigodu ima tek onaj koji je po čitavu noć "na štapu" i odmah zateže, a to nije baš tako jednostavno i takvih je ovdje malo. Slavi se ribolov, ali

Popodnevni ribolov kedera na Boroviku

Damir Mikić i najveći šaran ove sezone na Boroviku

Prvu večer Grgo nije lovio, bio je zauzet kuhanjem

slavi se i život. Punim plućima!

Uz dobru "podmitu"

Raspitujem se i o ribolovu šarana, koji je ovdje ipak najzastupljeniji.

- A, standardno se lovi. Uglavnom dobro. Znaš već kako to ide, Učo moj, puno grizova a malo riba ide van. Ali ulovi se, a ima i onih jako velikih. Evo nedavno je mali Damir Mikić, Zdenin sin, dobio najvećeg šarana ove godine na Boroviku, Točno 23,66 kg - kaže Grgo.

- A ti se sa tim svojim "štapčićima" možeš naloviti bijele ribe do mile volje. Samo ako imaš dobre "podmite" - nastavlja on.

- Čega? - pitam, a Grgo mi objašnjava da ribu treba podmititi kako bi zagrizla, a da je za to potrebna "podmita" ili kako bi mi to u Zagrebu rekli - prihrana. Taj prvi dan nas petorica, Cerki, Đuma, Roso, Grgo i ja, došli smo na Borovik i na mjestu znamom kao Kamenac podigli logor. Dečki su ponijeli teški pribor, poglavito namijenjen ribolovu somova, a Grgo šaranske štapove i role kojima lovi smuđeve. Budući da smo stigli u kasno poslijepodne, već gotovo prednoć, bilo je dostatno vremena tek da se smjestimo i da ulovim pokojeg kedera kako bi vesela družina razvukla već pripremljene somovske sisteme. Browningo-

va "podmita" Gardons odmah pokazuje komu je i čemu namijenjena, jer desetak lijepih žutooki taj čas je u čuvarici. Zadihljuje me kako su dečki dobro organizirani i točno se, bez puno priče, zna tko što mora napraviti. Roso se od prve sekunde nameće kao neumorni radnik, a Grgo, opet, tvrdi da ne treba žuriti ni s čim, pa ni ne zabacuje štapove, već se posvećuje pripremljanju božanske večere pripravljene u tanjuru za kotlovinu. Kako smo si imali štošta za reći, druženje uz vatru i Jelino vino potrajalo je dugo u noć. A somovi? Nitko nije zamijetio nikakva događanja na vodi, no ujutro su na dva štapa nedostajali čitavi sistemi, nije bilo ni mamaca, ni udica, ni olova, ni plovaka... Ničega! Samo prekinuti krajevi najlona odvučeni daleko od mjesta gdje su bili postavljeni kederi. Potrgalo... Treba biti kod štapova, a ne ih ostavljati 50 metara od sebe.

Ah, mladost, mladost...

Kraj štapa je bio mladahni Luka, koji je s prijateljem Ivom lovio na mjestu do nas, što mu je i donijelo soma od 17 kila. Ah, mladost, mladost... Dok se dan polako budi slazem si feedere, klasični "method" sistem, zamiješam malo slatke hrane (Browning Sweet Bream), odaberem usku čistinu između dva pojasa granja, ispračkam nekoliko kugli i zabacim. Voda odmah zakuha od sitne ribe. Vrhovi feedera podrhtavaju. Lovim na crve. Isprva vadim samo isisane crve, dobijem pokoju žutooku, pa onda

počnu i deverike... Onako, tridesetak deka. Jedna za drugom. Stavljam šećerac na jedan, a lovnu peletu na drugi feeder. I dalje deverike, ali i nekoliko lijepih babuški. A onda pravi griz na peletu i - granje. Trgam sve. Vjerojatno šaran, možda i nije bio velik, ali to su čari Borovika. Nakon još jednog takvog griza i gubitka još jedne hranilice, skraćujem daljinu bacanja i lovim na mjestu gdje nema granja. Bar ne onog vidljivog. Samo, sada nema ni onih pravih grizova. Sunce već opako pali, pa se nakon nekoliko sati aktivnog ribolova povlačim u hlad gdje ostatak društva odmara. Ugodu kvare samo ubodi komaraca kojih ovu godinu ima nesnosno puno. Dečki su za zaštitu ponijeli od kuće zavjese kojima se pokrivaju dok spavaju. U kasno poslijepodne Grgo, Cerki i ja krećemo uloviti kedere za noćne postave. Za smuđa bi najbolje bilo postaviti ukliju, a za soma veliku žutooku ili babušku. Još jedna prilika da se igram s Browningovim hranama. Sitnu i vrlo aktivnu No1 sam dosta namočio i dodao joj malo žute boje, tako da mi pravi oblak u dodiru s vodom. Male kuglice hrane svakih par minuta i uskoro uklija k'o u priči. Big Roach uz dodatak Gardons i malo No1, tvrde veće kugle koje se na dnu brzo otvaraju, donijele su mi lijepe debele žutooke, ali i manje deverike. Užitek je loviti direktašem na ovakvoj vodi. Usput, onako za zabavu, organiziramo i "pripetavanje", malo natjecanje u ribolovu na plovak. Lovimo na istu hranu, ali moji sistemi su ipak znatno finiji, udice manje...

Na soma i smuđa

Predvečer ponovno počinje razvlačenje sistema za soma, no ovaj put i Grgo vadi svoje štapove i kreće u potragu za smuđem. Uglavnom lovi klasičnim šaranskim sistemom, kliznim naravno, a predvez mu je od upredenice dužine 60 - 70 cm. Udice su dvokuke, odnosno bivše trokuke kojima je kombinirkama odsjekao jedan krak. Takve se po njemu bolje drže u tijelu mrtvog kedera, po mogućnosti uklije koju smuđ najradije uzima. Kedera prošije tako da mu iglu zabode odmah iza glave i izvadi je centimetar prije repa, te omota upredenicu na tom mjestu nekoliko puta, a onda

je opet iglom provede ravno kroz kralježnicu i još napravi lažni čvor. Vrat udice je u tijelu kedera, a vrhovi dvokuka su vani i okrenuti prema repu. Tako montiran kedera nema šanse da otpadne pri zabacivanju. Predvez pomoću jake vrtilice s kopčom spaja s osnovnim najlonom. Indikator griza izrađuje na licu mjesta, a sastoji se od malih drvenih kontrarašlji na čiji kraj dolazi kugla blata u koju noću utisne starletu. Tu napravu Grgo objesi između dvije vodilice, a kako stvar funkcionira pokazao nam je još tu noć ulovivši dva smuđa standarde težine. Pastati, na svu sreću, nisu bili

Grgin sistem - kedera treba prošiti tako da mu se igla zabode odmah iza glave i izvadi se centimetar prije repa, te se uprednica na tom mjestu omota nekoliko puta, a onda se opet iglom provede ravno kroz kralježnicu i još se napravi lažni évor.

"Sfingeri" od blata i kontrarašiji

raspoloženi. Devet štapova postavljenih za soma opet su naširoko raspoređeni po obali, tri puta prije zore signalizatori su se oglasili, sva tri griza na vrijeme smo čuli, ali daleko su, daleko štapovi i dva soma opet završavaju u granju. Trećeg je, ipak, hitri Roso pravovremeno zategnuo, brzo ga i spretno maknuo iz opasne zone, te uz Cerkijevu asistenciju napokon izvukao na obalu. Malo preko 14 kila. Nije gorostas, ali sve nas veseli. Ujutro saznajemo da su i susjedi dobili jednog od 15, a i smuđa sličnog Grginim. Dan protječe kao gruba preslika prethodnog - jutarnji feederaj i zavidna količina bijele ribe, popodnevni odmor, pa ribolov direktašima i puno lijepih riba, gastronomski užici bez kojih u Slavoniji nema života... Noću su se probudili pasta-ti, tako da je kedere postavljene za smuđa trebalo nekoliko puta mijenjati. Somovi se uopće nisu javljali, a jednog smuđa izvadio je Roso na Grgin štap. Grgo je u to vrijeme bio zauzet snovima umornog pravednika.

Selidba na Jošavu

Ponedjeljak je, a radni dan nekima nosi i radne obaveze. Rušimo logor, Grgo i ja selimo se na Jošavu, a ostatak ekipe rasipa se. Ribolovnom ekspanzijom Borovika ta lije-pa manja voda posve je zapostavljena, što mi nimalo ne smeta jer vrvi sitnijom ribom primjerenom mom priboru, a ni populaci-ja smuđeva nije zanemariva. Sa širokim

I djeca su lovila s nama

osmijehom i raširenih ruku dočekao nas je Picko, koji je nekoliko dana i noći boravio na tom "Grginom mjestu" loveći šarane. Poznavajući moje ribolovne sklonosti, Picko, koji je upravo na odlasku, uznemiri mi maštu spominjući linjake koje je ovdje znao loviti, ali i zlatne karase, našu autohtonu gotovo izumrlu vrstu. Karasa sam posljednji put ulovio prije tridesetak godina na ribnjacima u Moslavini. Tad ih je još bilo u zavidnoj količini, barem u vodama

tog kraja. Ali Picko također napominje i da se od cvergla teško može loviti, jer napadaju sve što vide. Osim ako na "podmirtu" ne legne jato deverika ili babuški, jer onda će se pastati maknuti, veli Picko. Oko podne, kad su me svi napustili (i Grgo nakratko), u miru se posvećujem ispitivanju terena i pripremi prihrane. Browning Big Fish i No1 u omjeru 2:1 miješam na suho, dodajem dosta sladila, aromu vanilije i žutu boju za hranu (znamo da linjaci vole

Marinko i šaran

oblak). Poslije vlaženja i temeljitog miješanja usipavam u hranu dosta različitog kuhanog sjemenja koje mi je Picko ostavio, a i nešto iz svog asortimana. Ako ove slatke, ljepljive, mirišljave i ukusne kugle ne privuku ribu, onda neće ništa. Za ribolov odabirem rupu u šašu koja se nalazi lijevo od mene, uz samu obalu s koje lovim. Udaljena mi je otprilike dvadesetak metara, a dubina je na tom mjestu oko 1,2 m. Dovoljno! Izgleda izuzetno zanimljivo, mada znam

da bi i tu mogao imati problema s većom ribom, ali bez toga ne ide. Bolje griz i izgubljena riba nego ribolov bez griza.

Deverike, linjaci i - karas!

Za početak pokušavam loviti samo s jednim feederom, istim sistemom kao na Boroviku, ali zbog straha od cvergla na udicu ni ne pokušavam staviti ništa mesnato. Šećerac, lovna peleta ili...? I sjetim se da sam ponio i slatkaste mini boile kojima sam u nekoliko navrata već dobro lovio šarane, ali i bijelu ribu. Udica Sasame Iseama Ringed br. 12, dlaka i dvije boilice na njoj već nakon desetak minuta donijele su mi šarančića polkilaša. Poslije toga nekoliko manjih deverika, pa - linjak. Možda tek malo jači od onog šarančića, ali odmah potom još jedan. I to u pol bijelog dana, a sunce nemilice prži. Picko neće vjerovati kad čuje, jer on ih je samo noću dobivao. A onda opet deverike, deverike, deverike... Iako nisam hranio prije početka ribolova, stalnim zabacivanjem hranilice na isto mjesto privukao sam veliko gladno jato deverika. Čim bi zabacio i zategnuo najlon, vrh feedera počeo bi podrhtavati od napada na hranilicu i ubrzo bi uslijedio griz. I kad sam već pomislio da neću više dobiti niti jednu drugu vrstu ribe taj dan, nisku srebrnih ljuskavih tijela prekida zlatnožuti dukat velik kao dlan. Ne, nije linjak, karas je! Sretan sam, drago mi je da ih ima.

Mada sam negdje pročitao da bi trebali biti sretni oni koji nikada nisu vidjeli karasa, jer to znači da su mladi. Ali eto, nađe ih se i sad, a nemaju ni brkove kako to misle neki koji ih dugo nisu vidjeli. U kasno poslijepodne vraća se Grgo s bratom Marinkom koji namjerava loviti šarane na poziciji koja je svakodnevno hranjena, tu je i Miki, dolaze Cerki i Roso, vraća se i Picko, svraća Tiho Matković i još neki... Nastaje poprilična gužva. Štapovi se zabacuju, ali jasno je da večeras od ozbiljnog ribolova neće biti ništa. Sve završava... A kako bi? Uz kotlić u kojem se krčka perkelt, pregršt pametnih riječi i nekoliko hladnih špricera (sa soda vodom, naravno).

Matcherom i feederom

Sunce se ponovno rađa oko šest. Nad Jošavom lagana izmaglica, cvrkut probuđenih ptica, božanstveni mir. Većina društvanca nestala je u sitne sate, a oni koji su ostali još spavaju. Za promjenu slažem si matcher, kako bi malo guštao loveći na plovak koji je bio i ostao moja najveća ljubav. Pokušavam loviti u onoj istoj rupi u kojoj sam jučer lovio feederom, ali s wagglerom je to problematično jer treba prebaciti ribolovno mjesto za nekoliko metara da bi se potopio najlon. Ako bacim u rupu pred šaš i okretanjem ručice role potopim najlon, nisam više na pravom mjestu. Odu-

stajem od tog nauma, ali ne i od ribolova matcherom, pa si hranim poziciju ravno ispred sebe udaljeno tridesetak metara. Hranim istom onom kombinacijom (Big Fish, No1, sladilo, vanilija), a lovim na crve. Uskoro naizmjenice cvergli, žutooke, deverike, male babuške... Pokušavam i na zrno šećerca, pa na Browningove slatke paste... Zanimljivo, cvergli su stalno tu, dok ih dan prije, loveći feederom, nisam uopće dobio. Nakon nekoliko sati ribolova koji ne donosi nikakve promjene niti iznenađenja napravim malu stanku, jer je u međuvremenu postalo nesnosno vruće. Kad se na mjesto s kojeg lovimo spustila sjena, vraćam se ribolovu, ali feederom. Ona rupa u šašu me mami, ali želio bih izbjeći gomilu deverika koje su odmah na hranilici. Kako? Pa najjednostavnije je tako da ne stavim hranilicu. Pokušat ću baciti rukom samo nekoliko kugli prihrane, a sistem složiti s okruglim dvadesetgramskim kliznim olovom namjesto hranilice. Sve drugo ostaje isto, čak i dužina predveza koji sam isprva mislio napraviti od najlona i malo produžiti. S mamcima kombiniram između lovnih peleta, mini boila, šaćerca, pasti, svježeg mliječnog kukuruza. I što mi to donosi? Mnogo manje grizova, ali konkretnijih, a to znači nekoliko velikih babuški, par ša-

rančića oko kile, nešto veće deverike i još dva linjaka. Dobio sam samo jednog cverglu, a osim toga tri ribe sam izgubio u šašu. Sve u svemu prilično zanimljiv ribolov.

Nesnosni cvergli

Predvečer se Grgo i ja bacamo na brzopozetni ribolov uklija koje ćemo postaviti za smuđa. I dok Marinko i Miki čekaju šarane, mi slažemo sisteme s plovcima i starletama. Kako nemam primjereniji pribor, koristim feeder štapove u kombinaciji s vrhovima od 3 unce i čine mi se čisto pristojnim, bar pri zabacivanju sistema. Plovci su nosivosti 6 grama, odgovarajuća torpila, predvez od upredenice dugačak 30 - 40 cm i udica s dugim vratom, ali ovaj put udice su jednokuke, a na njih ide filet, repić ili cijeli mrtvi keder. No što god bilo gore, cvergl bi to brzo našao i starleta bi počela šetati u svim smjerovima povremeno nestajući pod površinom Jošave. Jedino rješenje bilo je izvaditi sistem, ponekad i s cverglom na udici, staviti drugog kedera i prezabaciti. Oko dva poslije ponoći, već pomalo iznervirani konstantnim napadima pastata, krećemo na počinak bez pravog griza. Sljedeća tri dana protječu prilično slično, s tim da se svako poslijepodne znalo skupiti poveliko društvo na bogatoj

gozbi. Čega sve tu nije bilo, od svih dijevoja svinje preko janjetine, zeca, piletine i patke pa do smuđa, naravno. Jer ipak se nešto i ulovilo. Najvećeg smuđa dobio je Cerki (nismo ga vagali, ali imao je 3,5 - 4 kg), a Marinko se napokon upisao sa šaranom nešto preko 5 kila. Zgodno je sve to bilo, ali i zamorno. I napokon, ozbiljan ribolov ipak zahtijeva mir i tišinu.

Kao kratak san...

Sljedeći dan, negdje oko podne, Grgo i ja "bježimo" na Borovik. Nosimo samo osnovne stvari i pribor za ribolov smuđa. Poslijepodne se kupamo i detaljno pretražujemo dno da vidimo gdje je granje, kamo zabaciti. Ja opet lovim feederima, ali ovaj put sistemom s olovom na dnu i starletom pričvršćenom selotejpom za vrh štapa. Tu noć dobili smo obojica po jednog smuđa malo ispod dvije kile. Moj King River dužine 4,5 m i težine bacanja do 200 g dobro se snašao i u ovim uvjetima. Poslije probdjevane noći ujutro odlazimo na Jošavu "ubiti oko" i nešto fino prezalogajiti, a poslijepodne opet na Borovik. No tu noć složilo se nevrijeme s jakim vjetrom i kišom. Izdržali smo do jutra uz vodu, u zavjetrini i pod gustom krošnjom, ali bez griza. Još samo svraćamo na Jošavu da se spremim i - gotovo. Kao kratak san...